

[Undervisningsministeren]

Der var engang, hvor hr. Tinning var med i ministeriet og fik noget at vide. Det vil aldrig ske igen.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det var bare en gentagelse af, hvad undervisningsministeren har fortalt mig. Jeg har svaret, at det må jeg forsøge at leve med. Men det, det drejer sig om, er ikke, om jeg kommer over hos undervisningsministeren og får noget at vide, men at undervisningsministeren fortæller de unge, hvad det er for overvejelser om den harmonisering af de økonomiske støtteordninger, man gør sig. Hvis ministeren kan finde en form, hvorunder ministeren kan fortælle de unge det, uden at jeg får det at vide, så for min skyld ingen alarm. Hvis det kan gøres, uden at jeg kommer over i ministeriet, så for min skyld heller ingen alarm. Det er slet ikke det, der er vigtigt. Det vigtige er, at de unge får at vide: hvad har man tænkt sig, hvad har man afvist, og hvad vil man måske gøre? Det er det, det handler om, og ministeren vil ikke fortælle det. (*Tiltråb af undervisningsministeren* [Bertel Haarder]: Nej!). Nej, men hvad skal de unge så gøre? De kan så vente, til ministeren kommer med en løsning og siger: sådan er den, og den bliver forhandlet, og så må I så tage den eller lade være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 84:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen. (Skolefritidsordninger m.v.).
(Fremsat 9/12 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Den ændring af folkeskoleloven, som undervisningsministeren her har fremsat, kunne være en tiltrængt forbedring af tilbuddene til vores børn. Perspektivet i skolefritidsordninger kunne være positivt og værdifuldt, hvis man også samtidig er rede til at anvende de

ressourcer, som er nødvendige i den forbindelse. Tørre tal fortæller os, at ca. 250.000 børn i alt har omkring 14.000 fritidshjemspladser. Disse tal fortæller os også, sammenholdt med at ca. 2/3 af alle småbørnsforældre har udearbejde, at mange børn og forældre daglig står i en meget svær situation, og det er forståeligt.

For os er det vigtigt at understrege, at vi ikke kan medvirke til at lave upædagogiske parkeringsordninger. Vi finder det nødvendigt, at der anlægges et helhedssyn på barnets situation, og her tænker jeg ikke kun på en pasning af barnet, men også set i relation til barnets udviklingsproces.

Skal vi gå ind for disse skolepasningsordninger, så tror jeg, at mange forældre vil være enige med os i at stille krav om, at man ikke fra kommunernes side skal lave billige og lette løsninger, men de intentioner har undervisningsministeren ikke med i sit forslag, og det er egentlig en skam.

Jeg så i sidste uge, at undervisningsministeren var begyndt at læse de bøger, han skrev for 10 år siden, og han udtalte, at det var her, han hentede sine ideer fra. Det nærer jeg ikke på nogen måde den ringeste tvivl om, men undervisningsministeren vil næppe benægte, at han for 10 år siden ikke havde den samme erfaring, som han burde have i dag. Vi andre kan konstatere, at undervisningsministeren altså ikke er blevet klogere i løbet af de 10 år, og det skal jeg være den første til at beklage.

Vi er ikke enige i de intentioner, undervisningsministeren lægger i sit forslag. Vi kan ikke medvirke til at gennemføre skolefritidsordninger, hvortil der ikke samtidig er stillet krav om et vist minimum af standarder og normer, men vi kan være enige i, at det i stor udstrækning må lægges ud til kommunernes afgørelse, hvordan de ønsker at udforme deres skolefritidsordninger, men en forudsætning er, at kommunerne må opfylde visse minimumskrav.

Et andet krav, vi må stille, er, at der må være et rimeligt forhold mellem fritidshjemsbetalingsvilkårene og skolefritidsordningerne. Det kan i den forbindelse undre én lidt, at den ellers så liberale undervisningsminister også set i denne sammenhæng her så håndfast, som det er tilfældet, pålægger kommunerne at opkræve betaling.